

LAUKINIŲ ROŽIŲ ŠLAMESYS

Laukinių rožių šlamesys
Pabudino mane iš miego.
Virpėjo aukso debesis
Ties amžina viršūne sniego.

Laukinių rožių vainiku
Aš savo galvą padabinęs,
Kopiau aukštyn staigiu taku,
Kur virpa debesis auksinis.

Ir degė rožės raudonai,
Kaip pasiekiau viršūnę kalno,
Ir kloniuos miestai milžinai
Atrodė kaip žaislai ant delno.

Kristalai ant aštrių klinčių
Žėrėjo tartum lobių skrynia.
Lengvai plazdėjo ant pečių
Man skraistė debesies auksinė.

Jutau: nuo rožių dygulių
Kakta iš lėto kraujas teka.
Ir pažvelgiau žvilgsniu tyliau
Į savo nueitąjį taką:

Ten nuo pat kalno apačios,
Kur aukštin mano kelias kėlės,
Lig pat viršūnės išdidžios
Snieguos žerėjo kraujo gėlės.

1946

NUOTAKA

Jos veidas buvo mirtinai nubalęs,
Ir ji, tokia jaunutė ir liekna,
Stovėjo vidury vestuvių salės,
Kai palydovų eisena

Pro ją lėtu žingsniu praėjo,
Susikabinę rankomis po du,
O jų procesija atsispindėjo
Ant žvilgančių grindų.

Mergaitės gražios nuostabiai ir jaunos
Su kvėpiančiais vainikais ant galvų, –
Ji matė, – jos pro ją tyliai keliauna
Drabužiuose šviesių spalvų.

Ir akyse jos susiūbavo salė,
Liūdna galva nusviro ant peties,
Nes, rodės jai, mergaitės, einančios pro šalį,
Tai šviesios dienos josios praeities.

Ir vyrus, einančius kartu, stebėjo:
Kodėl šiandieną dėvi jie tamsiai?
Paskui staiga supratus sudrebėjo:
Tai jos dienų jaunųjų duobkasiai.

Tai jie juodais drabužiais čia atėjo
Jos praeities dienų lydėti į kapus.
Ir ašaros jos veidu nuriedėjo,
Palikdamos ant skruostų žvilgančius takus.

Ir ant gėlių baltųjų jos lašojo
Ir, virpant josios rankai nerviškai mažai,
Sidabro taurėse drebėjo
Kaip šviesūs deimanto lašai.

Tada į savo sužadėtinį jinai pasižiūrejo
Akim drėgnom, paskendusiom švelniam sapne:
Pro mano mirusias dienas, lyg mirusia alėja,
Kurion šalin nuvesi tu mane?

1945.II.23

VIENĄ VASARĄ

Vieną vasarą aš gyvenau tarp girių.
Liūdną dainą ošė man šilai,
Ir nuo tolimo pasaulio mane skyrė
Melancholiški ir platūs ežerai.

Ir ėjau kasdien į vandenu pakrantę,
Ir aštriu žvilgsniu žiūrėjau tolumon,
Ir mačiau: ten baltos burės skrenda,
Ir šaukiau jas savo vienumon.

Kol galop manan krantan atbėgo
Laivas, šokdamas grakščiai vilnim.
Šuoliu slystančiu ištaškęs putų sniegą,
Jis siūbuodamas sustojo ties manim.

Iškopei krantan. Ir tavo rūbą vėjas
Sūpavo kaip burę. Panaši buvai
Į tą laivą, kuris, vilnim atskriejęs,
Prie krantinės sūpavos lengvai.

Vandenu krante gražiai mum slinko dienos.
Tu buvai švelni, gera viešnia.
Dryko gintaro sakai pušų kamienais,
Smilkdami po saulės degančia ugnia.

Mes klajodavom dažnai po mišką seną.
Aš tau rodžiau stirnas, skriejančias vikriai,
Ir kalbėjau: Tai samanės taip švelniai dūzgena,
O tai šviečia švento Jono žiburiai.

Ir, norėdamas tave nustebinti, aš atvėriau
Svaigią gelmę savo vienumos
Ir parodžiau, kaip skaidriai ji žėri,
Lyg žvaigždėtasai dangus žiemos.

Ir sakiau tau apie kelią kietą,
Mano eitą vidury nakties,
Apie kovą, kruvinoj kančioj laimėtą,
Po tuščiu dangum liepsnojančios minties.

Bet iš aukšto žodžiai vėl pailsę
Leidos, aido neatradę tavyje.
Supratau: tu šito niekad nepamilsi,
Tu ne ta esi, ne ta, deja!

Tai netyčia tu buvai atklydus
Lig šios vienišos ir tolimos šalies.
Tai apgavo tavo lūpų midus
Ir švelni liepsna juodos akių anglies.

Telkės paukščiai, laukdami rugsėjo.
Jie kalbėjo lėkti link pietų.
Paskutinįkart tave lydėjau
Mėlynojo ežero krantu.

Vėsoma iš šiaurės jau alsavo
Ir pripildė širdis mum tylas,
O vilnis pakrantėje skalavo
Perlamutro geldeles dailias.

Įkopei laivan. Ir jis nuskriejo.
Greitai nyko takas ant vandens.
O šilus ir ežerus užliejo
Melsvos ūkanos ankstyvojo rudens.

O vorai ruduojančias rugienas
Apipylė žvilgančiais šilkais.
Susimąstęs vaikštinėjau vienas
Lapų auksu nužertais takais.

Ir, lyg dyglį raudonosios rožės
Pamažu kraujuojančioj širdy,
Aš tą skaudų atminimo grožį
Vis nešioju savo atminty.

Kol jį kartą išpuošta ir tyrą
Nunešiau ant kranto to paties.
Įmečiau gelmėn. Ir jis paniro.
Ir taip lengva tapo ant širdies.

1946